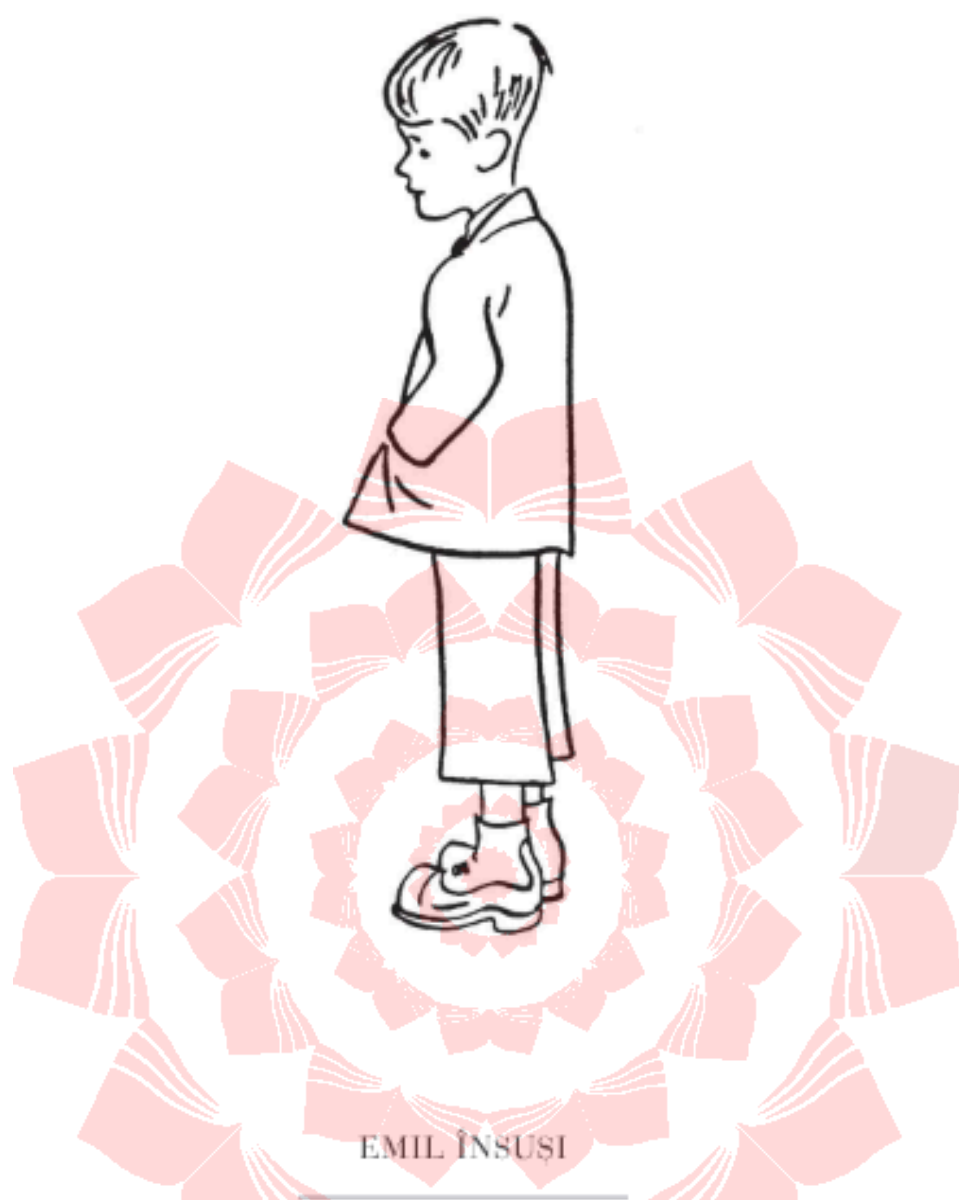

În primul rând, iată-l pe Emil. În costumul său de duminică albastru închis. Pe care nu-l îmbracă niciodată cu plăcere, ci numai atunci când nu are încon-
tro. Costumele albastre se pătează îngrozitor de ușor. Apoi apare mama lui
Emil, umezește peria de haine, îl prinde pe băiat între genunchi, curăță și
peria și spune de fiecare dată: „Băiete, băiete! Știi doar că nu pot să-ți cum-
păr altul“. Și abia atunci se gândește și el – ca de obicei, prea târziu – la
faptul că ea muncește toată ziua pentru ca ei doi să aibă ce mânca și pentru
ca el să poată merge la școală.

DOAMNA TISCHBEIN. COAFEZĂ, MAMA LUI EMIL

La moartea tatălui său, domnul Tischbein, tinichigiu, Emil avea cinci ani. Din ziua aceea, mama lui Emil este coafeză. Spală și ondulează părul domnișoarelor și doamnelor din cartier. Pe lângă asta, gătește, curăță prin casă și nu ia pe nimeni s-o ajute la spălatul rufelor. Îl iubește foarte mult pe Emil și e fericită că poate munci și câștiga bani. Uneori cântă cu voioșie. Dar uneori se simte rău. Atunci Emil prepară singur de mâncare. Face ochiuri și le face bine. Știe să prepare și biftecuri cu friganele și cu ceapă.

UN COMPARTIMENT DE TREN FOARTE IMPORTANT

Este trenul de Berlin. Și, după cum o să aflați în capitolul următor, în acest compartiment se vor petrece, foarte probabil, lucruri extraordinare. Compartimentele din trenuri sunt locuri cu adevărat ciudate: oameni care nu se cunosc stau ore întregi înghesuiți unii într-alții și în scurt timp încep să se destăinuie unii altora, ca și cum s-ar cunoaște de cine știe când. Uneori e foarte plăcut și distractiv. Alteori, mai puțin. Poți ști vreodată cu cine ai de-a face?

OMUL CU PĂLĂRIA TARE

Nimeni nu-l cunoaște. În principiu, trebuie să dați credit oricărei ființe omenești, de acord. Dar aici v-aș ruga să fiți extrem de prudenți. Prudența, cum se spune, este mama înțelepciunii. „Omul este bun“, se zice. Poate că e adevărat. Dar e cinstit în casă pustie. Altfel, se întâmplă adesea să devină rău.

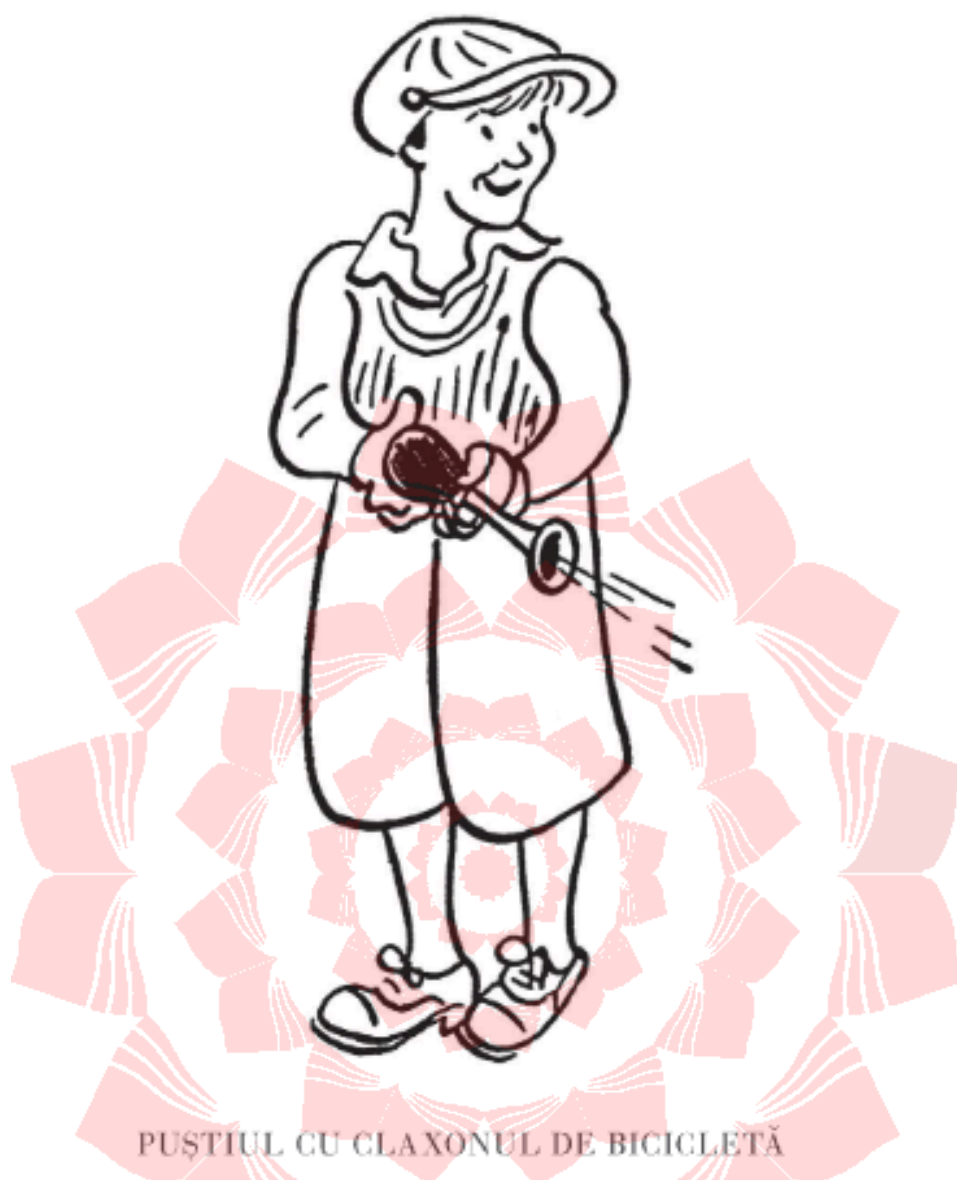
PONY HÜTCHEN, VERIȘOARA LUI EMIL

Fetița cu bicicleta e verișoara din Berlin: Pony Hütchen, o copilă încântătoare. N-o cheamă nicidecum Pony Hütchen, e numai o poreclă [*pony* – ponei, *n. red.*]. Mama ei și doamna Tischbein sunt surori.

HOTELUL DIN PIAȚA NOLLENDORF

Piața Nollendorf este la Berlin. Iar în piața Nollendorf se află, dacă nu mă înșel, hotelul unde se întâlnesc, fără să-și dea mâna, mai multe personaje ale poveștii noastre. Se prea poate ca acest hotel să fie în piața Wittenberg sau poate în piața Fehrbellin. O să explic: eu știu foarte bine unde se află! Dar patronul, când a auzit că scriu povestea asta, a venit la mine și mi-a cerut să nu precizez numele pieței. Căci este evident, mi-a spus el, că n-o să fie o recomandare pentru hotelul meu când se va ști că e frecventat de asemenea oameni. I-am dat dreptate și a plecat.

PUȘTIUL CU CLAXONUL DE BICICLETĂ

Se numește Gustav. Are 10 la gimnastică. Și ce mai are? O inimă mare și un claxon de bicicletă ca o mică trompetă. Toți copiii din cartier îl cunosc și-l tratează ca și cum ar fi șeful lor. Când apare într-o curte și claxonează din toate puterile, puștii lasă totul și coboară scările în goană ca să-l întrebe ce vrea. De obicei, își alege doi prieteni pentru fotbal și se duc pe terenul de joc. Uneori claxonul e folosit și cu alte scopuri. Cum a fost, de exemplu, cazul în povestea lui Emil.

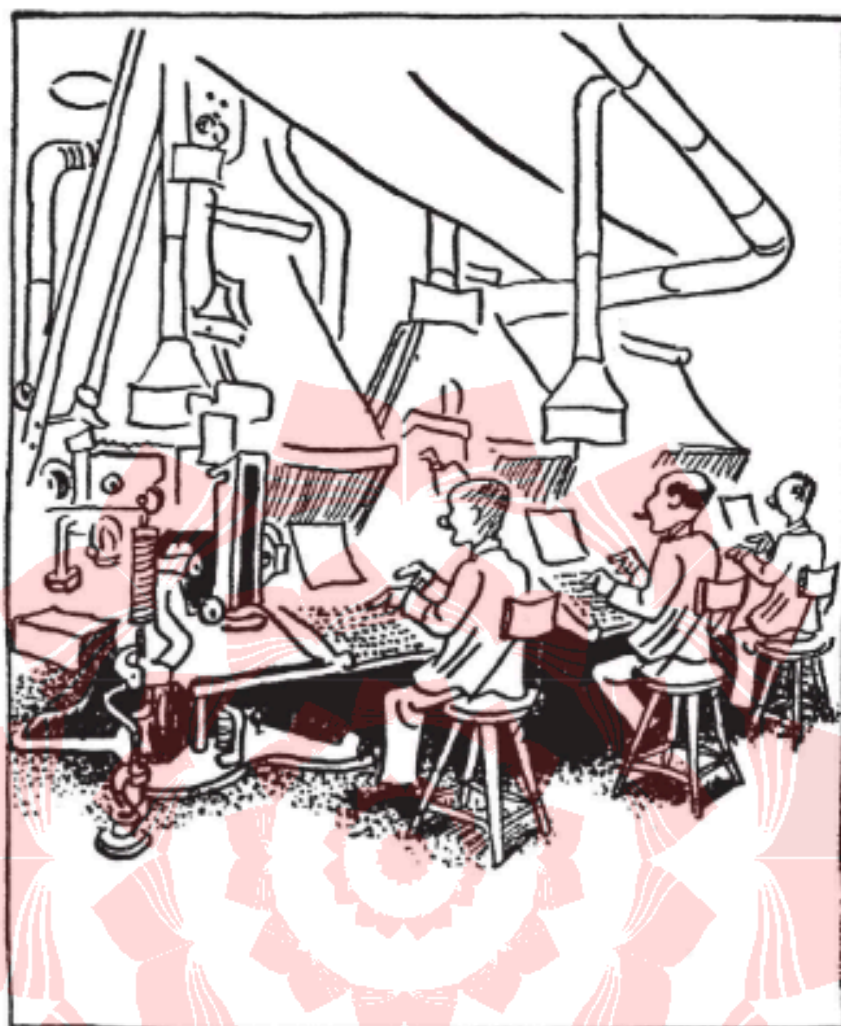

MICA SUCURSALĂ A BĂNCII

Băncile mari au sucursale în toate cartierele. Când ai bani, poți cumpăra de aici valori, iar când ai un cont deschis, poți cumpăra bani. Poți și să încasezi cecuri, dacă n-au fost emise „fără acoperire”. Uneori și ucenicii intră în aceste bănci, ca să schimbe zece mărci în o sută de piese de zece pfenigi, pentru ca patronii lor să aibă de dat rest la casă. Acela care are dolari, franci elvețieni sau lire poate și el veni să-i schimbe cu bani germani. Uneori intră și noaptea oameni în bancă, deși nu e nimeni acolo ca să-i servească. Tocmai de aceea se servesc ei singuri.

E cea mai veselă bunică din câte cunosc. Și, cu toate astea, n-a avut parte în toată viața ei decât de griji. Dar, pentru unele ființe, buna dispoziție nu costă nimic. Pentru altele, dimpotrivă, cere o sforțare serioasă. Cândva, bunica asta locuia cu părinții lui Emil. După moartea tinichigiului Tischbein, s-a instalat la Berlin, la cealaltă fiică. Căci mama lui Emil nu putea câștiga destul ca să hrănească trei persoane. Bătrâna locuia, așadar, la Berlin și toate scrisorile sale se terminau așa: „Sunt bine sănătoasă și sper că și voi la fel”.

REDACȚIA UNUI ZIAR IMPORTANT

Tot ce se întâmplă apare în ziare. Ajunge numai să fie un fapt cât de puțin extraordinar. Când un vițel are patru picioare, se înțelege că asta nu interesează pe nimeni. Dar dacă are cinci – ceea ce se poate întâmpla câteodată –, trebuie ca oamenii mari să citească asta dimineața la cafea. Dacă domnul Müller se poartă ca un om cumsecade, nimeni nu ține să o afle. Dar dacă domnul Müller pune apă în lapte, o să fie dat la ziar. După asta, facă ce-o vrea. Ați trecut vreodată seara prin fața sediului unui ziar important? Și n-ați auzit bocănind, scârțâind și uruind de se cutremurau pereții?

Așadar, e momentul să începem!

